

fomhed. Naar man da med Hensyn til alle andre Rettsbefreter, derunder indbefattet almindelige Straffedomme, følger den Regel, at Pluraliteten bør være afgjørende, ser jeg ikke, at der her er nogen egentlig Grund til at gaa videre.

Jeg skal gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til § 11. Af den ærede Læser fra Ribe Amts 2den Valgkreds (Sviid) blev det gjort gjældende, at det formentlig var en haard Bestemmelse, naar det i denne Paragraf hedder, at, naar en af Bisidderne under en offentlig Sag sigtes for nogen vanærende Handling, kan han ikke fungere som Bisidder, forinden Sagen er endelig afgjort. Jeg skal dertil bemærke, at denne Regel kun er den almindelige Regel, som overhovedet gjælder om Dommere her i Landet. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at der jo ikke staar, at han skal være endelig stilt ved sit Svær, affat fra sit Svær som Bisidder, men der staar kun, at han ikke kan fungere, saalænge Sagen svæver, og det er kun den almindelige Regel for Dommere, som vi have i Landets Lovs 1—5—2: „Ingen Dommere, som paa sit ærlige Navn og Hgytte til Thinget sægis og tiltalis, maa besidde Netten, før end hand derfor er enten lovligten erklæret eller ved Dom frikønt“. Netop naar man forfølger den Rante, Lovforslaget gaar ud fra, og som jeg ogsaa forstod, at der blev lagt en Del Vægt paa af den samme ærede Læser, at disse søyndige Bisiddere ere Dommere og have Stemme i Retten som enhver anden Dommere, er det derfor ogsaa ganske naturligt, at denne Bestemmelse om, at Dommere skulle vige deres Sæde og afholde sig fra at fungere, naar saadanne ærerlige Bestyrelser svæve imod dem ved en Ret, ligeledes maa gjælde om dem. Dertil kommer, at man stadig maa erindre, at her ikke blot er Spørgsmaal om, hvad der kan være behageligt eller ubehageligt for de Paagjældende, men man maa stadig have det Spørgsmaal for Die: Er det rimeligt og billigt at forlange af den Sigtede, at han skal finde sig i, at en saadan Mand sidder i Retten, kræver ikke hans Interesse, og er han ikke berettiget til, naar der kastes en saa stærk Skygge paa en Mand, og der svæver over ham en saa betydelig Mistanke med Hensyn til hans Redelighed, da at sige: Denne Mand vil jeg ikke dømmes af, førend det er klart, hvorledes hans Forhold i denne Henseende er? Det er altsaa en Foranstaltning, som ogsaa har en stor Interesse for den Sigtede.

Der blev dernæst gjort et Par Bemærkninger, som, saavidt jeg forstod, mere dreiede sig om Ord og Udtryk i Loven, men som jeg dog skal berøre, fordi jeg tror, at de tilbøds beroede paa en Misforstaaelse. Der blev saaledes af den ærede Folketingsmand for Rjshenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) gjort en Indvending imod, at der var brugt det Udtryk: at Skibet løber ind i Nødhavn. Jeg tror imidlertid, at det beroede paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, thi det er

idetmindste i al sættelig Literatur ganske almindelig Sprogbrug at sige, at Skibet gaar i Nødhavn, i alle Tilfælde, hvor det er nødsaget til at søge Tilflugt i en Havn. Det er albeles ikke Meningen, at der er visse Havne, som man kalder Nødhavne, og andre, som man ikke kalder det, saa at man f. Ex. skalde sige, at Rjshenhavn ikke er en Nødhavn, men at Frederikshavn er det. Det er idetmindste ikke den almindelige Sprogbrug i den sættelige Literatur, og jeg tror heller ikke, at det i Virkeligheden er den almindelige Sprogbrug. Det, at Skibet søger Nødhavn, vil blot sige, at Skibet søger Tilflugt i den nærmeste Havn, og som Følge deraf er der ikke det Allermindste veien for at kalde Rjshenhavns Havn efter Omstændighederne en Nødhavn. — Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg heller ikke tror, at det gaar an at ombytte det Udtryk „den Næste“ om den, hvem Forpligtelsen til at varetage det Fornødne skalde paahvile, naar Skipperen ikke kan det, med andre Udtryk, navnlig med det Udtryk: „den, der har overtaget Kommandoen“, eller Sligt. Det lader sig formentlig ikke gjøre, thi det, som det her beror paa, er at skaffe Nogen, som det Offentlige har at holde sig til, og som skal foretage de Skridt, der ere at foretage overfor det Offentlige. Det, hvorpaa det kommer an, er, at det Offentlige altid har en saadan, at der altid er En, om hvem det kan siges, at han er den, der skal gjøre det. Det kan derfor ikke gaa an at gjøre det afhængigt af, om han vil eller ikke vil overtage Kommandoen. I mange Tilfælde kunde det maaske saa være, at slet Ingen vilde overtage Kommandoen, eller at der maaske slet ikke var nogen Kommando at overtage. Naar nemlig det Hele er gaaet tilbunds og Kapiteinen og de fleste af Mandskabet ere druknede, er der egentlig ikke nogen Kommando at overtage, men ikke desto mindre maa der være En, der overfor det Offentlige staar som den, der er forpligtet til at gjøre Anmeldelse. Derfor skjønner jeg ikke rettere end, at det er rigtigt at sige, at disse Forretninger da skulle under det nævnte Ansvar paahvile den Næste efter ham af Skibets Besætning og derefter den Næste efter denne, og at den Paagjældende ikke kan valse Ansvaaret fra sig ved at sige: Jeg har ikke Lyft til at overtage Ansvaaret, det maa blive den Næste efter mig igjen eller en Anden. — Dernæst kan jeg heller ikke dele den Mening, som blev fremfat af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup), at det skalde være for haardt at forlange, at et Rhederi, hvis Skib er blevet fuldstændig borte, skalde gjøre Anmeldelse herom til Autoriteterne. Det forekommer mig virkelig at være en saa alvorlig Sag, naar Skibet er blevet borte med Mand og Mus, at der ikke er noget som helst Uberettiget i at stille den Fordring til Rhederiet, at det skal foretage Anmeldelse derom. Og hvad det angaar, at der maaske kan være dem, som ikke læse Lovene, og